

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת במדבר – כד' אייר תשע"ד ♦ עלון 99

"בכל המצבים צריכים למצא את הרצון הטוב שבאדם, ואם עומם אורו מלהבים אותו בתורה ובתפילה".

העלון יצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

הלב שמזרים חיים לפרשת במדבר – ארו ברקאי

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאֵהָל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לְאמֹר: (במדבר, א, א).

בפסוק זה יש תיאור של המקום והזמן בהתרחשות הדברים ובכל אחד מהם תיאור כללי ותיאור ופרטי. בתיאור המקום נאמר בכלליות "במדבר סיני" ובפרטיות נאמר "באהל מועד". כך גם בתיאור הזמן אשר בכלליות הינו "בשנה השנית" ופרטיות נאמר "באחד לחדש השני". ונשאלת השאלה "מדוע אין שוויון בתיאורים? שהרי בתיאור המקום הקדים כללי לפרטי "במדבר סיני באהל מועד" ובתיאור הזמן הקדים פרטי לכללי "באחד לחד השני בשנה השנית"? עונה על כך "אור החיים הקדוש" כי אהל מועד אינו "פרט" בתוך מדבר סיני. אהל מועד זהו משכנו של הקב"ה שהוא אמר והיה העולם ומחיה כל העולמים. ע"כ אהל מועד הינו כללות ההויה ומדבר סיני הינו פרט בהויה. ע"כ בשני התיאורים אכן נכתב ראשית בלשון פרט ולאחריו לשון כלל.

לאורך השנים את אהל העדות החליף בית המקדש ומשחרב הבית החליפו בית המדרש. מסביר הראי"ה כי "בית המדרש הינו לב המזרים חיים לכל האיברים" ולאור אלה ניתן ללמוד "מהם חיי עשיה ע"פ היהדות?".

אמנות אשר משתמשת ומציגה מאפיינים יהודים אינה בהכרח "אמנות יהודית". לאור ההבנה כי מקצוע התורה הוא הכלל שמחיה את הפרט ניתן להבין כי רק אמנות הנובעת מתוך לימוד תורה ומבט אמוני תזכה לתואר "אמנות יהודית". ונתנו רז"ל כלל בידינו שאם יצירה מעוררת בלב האדם מחשבות וכוחות התואמים את ערכי היהדות תהיה זו "יצירה יהודית". חכמת התורה היא המרכז שמעניק חיים לכל החכמות האחרות. ע"כ כוחה הייחודי של יצירה יהודית שהיא "יוצרת יהדות" בלב האדם.

שנזכה לאוהלה של תורה כלב המזרים חיים לכל דרכנו ואורחות חיינו.

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה י/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

הסיפור לשבת – נשיא הכבוד של ועד העדה

ביום שלישי כ"ו ניסן תרפ"ד התקיימו ב'בית הרב' הבחירות ל'ועד העדה האשכנזית' בירושלים. נשיאו הקודם של הוועד, מרן הראי"ה, שהה באותם ימים באמריקה לצורך גיוס כספים למוסדות התורה בירושלים. ממלא מקומו כרב הראשי, הראב"ד ר' צבי פסח פראנק זצ"ל, הגיע במקומו למעמד הבחירות, בליווי המזכיר הכללי של הרבנות הראשית לא"י - הרב שמואל אהרן ובר זצ"ל. בין הנאומים הרבים דיבר גם הרב פראנק, וברך את הוועד להצלחה בעמדתו לאחדות ולשלום ולחיזוק עמדת החרדים הבלתי-תלויים.

באסיפה זו נבחרה הנשיאות המורכבת מחמישה חברים: הרה"ג ר' יוסף גרשון הורביץ נשיא; ה"ה ר' עקיבא אליאש ור' אברהם חיים סגנים; ר' חיים יעקב קרק גזבר; ור' יצחק יעקב ילין מזכיר.

מרן הראי"ה נבחר לנשיא הכבוד של ועד העדה. כשהזכירו את שמו של הראי"ה נעמד הקהל על רגליו, ונתקבלה ההחלטה פה אחד לשלוח לו מכתב של ברכה בשם היהדות הצרופה לעבודתו במסירות נפש להרמת קרן התורה והיראה באה"ק בפרט ובעולם כולו בכלל [ע"פ העיתונים 'דואר היום' ד' אייר תרפ"ד; 'קול יעקב' כ"ז ניסן תרפ"ד; 'התור', פסח תרפ"ד].

משנת - הראי"ה זצ"ל

וְנִתְּתָה אֶת הַלְוִיִּים [ג, ט].

"ש"ש מדות ישנן בבעלי הנפש, המשפיעים על בני דורם מאוצר רוחם, ושלושתן נאחזות הן במדתה של הדוגמה העליונה, שדרכי העבודה האלהית [...] מתפרטות בה, והן מוצאות להן מקום בשרשי היסוד של עבודת הלויה, הכהונה, ועל גביהם מדתו של משה עבד ה'. העבודה של המשמעת הפשוטה, שהצד התחתיתי שלה הוא "דרוש וקבל שכר", והיא הולכת ומתעלה בדרכה, זאת היא עבודת הלוויים, כי שכר הוא להם חלף עבודתם [ע"פ במדבר ית, כא]. כשהיא מתעלה - אין עיניה נטויות אל השכר, אבל סוף עיניה היא משמעת פשוטה ותמימה. אנשי הרוח, אשר בידם נתונים המפתחות של אוצר החיים הלזה, הם הנם כל העובדים בקודש, המזכירים את ד', בתורה, במוסר, בהוראה ישרה, בהלכה והגדה. אותם המושפעים מהם, מושפעים הם משפעת התורה המתגלה על פיהם, בתור צינור ומעבר הגון. המקשיבים זוכים במשמעתם הברה, והם מזכים את מזכיהם גם כן, בדרך שכר שחלף העבודה. זהו יחס לויי, שומר השערים מבחוץ, ומרים קול בשיר וזמרה. למעלה מזה היא העבודה הפנימית, שהיא מסתכלת ברזי עולם, והיא מפרנסת את הקודש שלמעלה, ברז הנאצל של תנו עז לאלהים, וישראל מפרנסים לאביהם שבשמים [...]. ולעומת תוכן זה בעבודת הקודש של טהורי הנשמה, צדיקים יסודי העולם, שהמתדבק בהם הרי הוא מתדבק בשכינה, וכל המתדבק בהם מוסיף בהם כח וגודל, נהרה וחי עלמות, זאת היא מדתן של כהנים, עבודת מתנה אתן את כהונתכם. למעלה מכולם היא מדתו של משה, רועה נאמן, שעניו ולבו רק אל צאן עמו, ויזכר ימי עולם משה עמו איה המעלם מים את רעה צאנו [ע"פ ישעיה סג, יא], דוגמתו היא התכונה העליונה, שאין כל עולמים כדאים לה, לא פרנסה ולא תוספת גדולה, כי אם דעה בהירה ואספקלריא המאירה, שכל השפע והטוב בטלים לגבה יותר משרגא בטיהרא. [...] אשרי העם שככה לו בגימטריא משה, אשרי העם שד' אלהיו, [...] להיות עדי עד מתלמידיו של משה עבד ד', העומד תמיד מוכן להופיע ולהשפיע, ולא לקבל מאומה, אפילו ברכה רוחנית ואצילית, כי ישמח משה במתנת חלקו כי עבד נאמן קראת לו, כליל תפארת בראשו נתת לו [מרן הראי"ה, 'שמונה קבצים', ח', רטז].

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד

יו"ל ע"י כיתה 3/ ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות